

MORGONBRIS

Nr 4.

Arbeterskornas tidning — Utgifven af Kvinnornas Fäckförbund.

Dec. 1906.

John Stuart Mill

var en märkvärdig man såväl till sitt lif, fast det i yttre måtto är det hvardagligaste och händelselösaste, som gärna kan tänkas, som till sin lära och sitt verk, fast det i denna lära och detta verk knappast finnes något som är nytt i den mening, att ingen har tänkt eller sagt detsamma förut. Han var en genombrottets man, som få andra ha varit det, och han är i denna stund vår allas andliga fader i en grad, som näppeligen kunde varit större, om han varit ett universalgeni, fast numera mycket få äro medvetna om sitt discipelförhållande till honom.

Stuart Mill föddes i London år 1806 af en mor, som han i hela sin stora självbiografi ej en enda gång nämner. Hon tycks endast ha gifvit honom lifvet och sedan intet mera — kanske därför att hon hade öfver nog med att vidare ge lifvet åt hans många syskon. Hans far däremot, James Mill, var en lika märkvärdig man som sonen, hvad originell begåfning angår kanske mera framstående än han, en radikal på alla lifvets områden, och en man som aldrig stack under stol med sina åsikter eller slog af på sin öfvertygelse, fast han ej hade annat att dra fram sin talrika familj på än det knappa bröd en radikal tidnings-skrifvare och tidskriftsförfattare kunde förtjäna i den tidens England, tills han år 1819 fick en plats i den indiska centralstyrelsen.

Samtidigt med att han skref och författade var han lärare för sina barn, i all synnerhet för sin äldsta son. Denne började vid 3 års ålder lära sig läsa — grekiska och hade innan han fyllt 8 år läst åtskilligt mera än våra ynglingar nu få läsa till studentexamen eller till och med till fil. kandidatexamen. Vid 12 års ålder hade han läst lika mycket som en vanlig professor och dessutom latin, historia, matematik, filosofi i motsvarande mäng-

der. Vid 13 år fick han en hel kurs i nationalekonomi, och som 17 års yngling var han ett vidunder af lärdom och beläsenhet. Och vidunderligast af allt är, att det blef en människa af honom ändå.

Vid denna tid måste han börja att försörja sig själf och fick en liten

drog sig tillbaka med sin pension för att helt offra sig åt sin skriftställarverksamhet.

År 1865 valdes han till ledamot af parlamentet, fast han uttryckligen nekade att personligen arbeta för sitt val eller att offra några pengar på det, och fast han startade med ett

JOHN STUART MILL

plats inom Ostindiska kompaniet, omedelbart under sin far. I 35 år framåt delade han nu sin tid mellan denna blygsamma kontorsplats och vetenskapligt författareskap; sin plats uppgaf han först, då hela Ostindiska kompaniet indrogs under kronan; ett erbjudande om förnyad anställning i regeringsdepartementet afslog han och

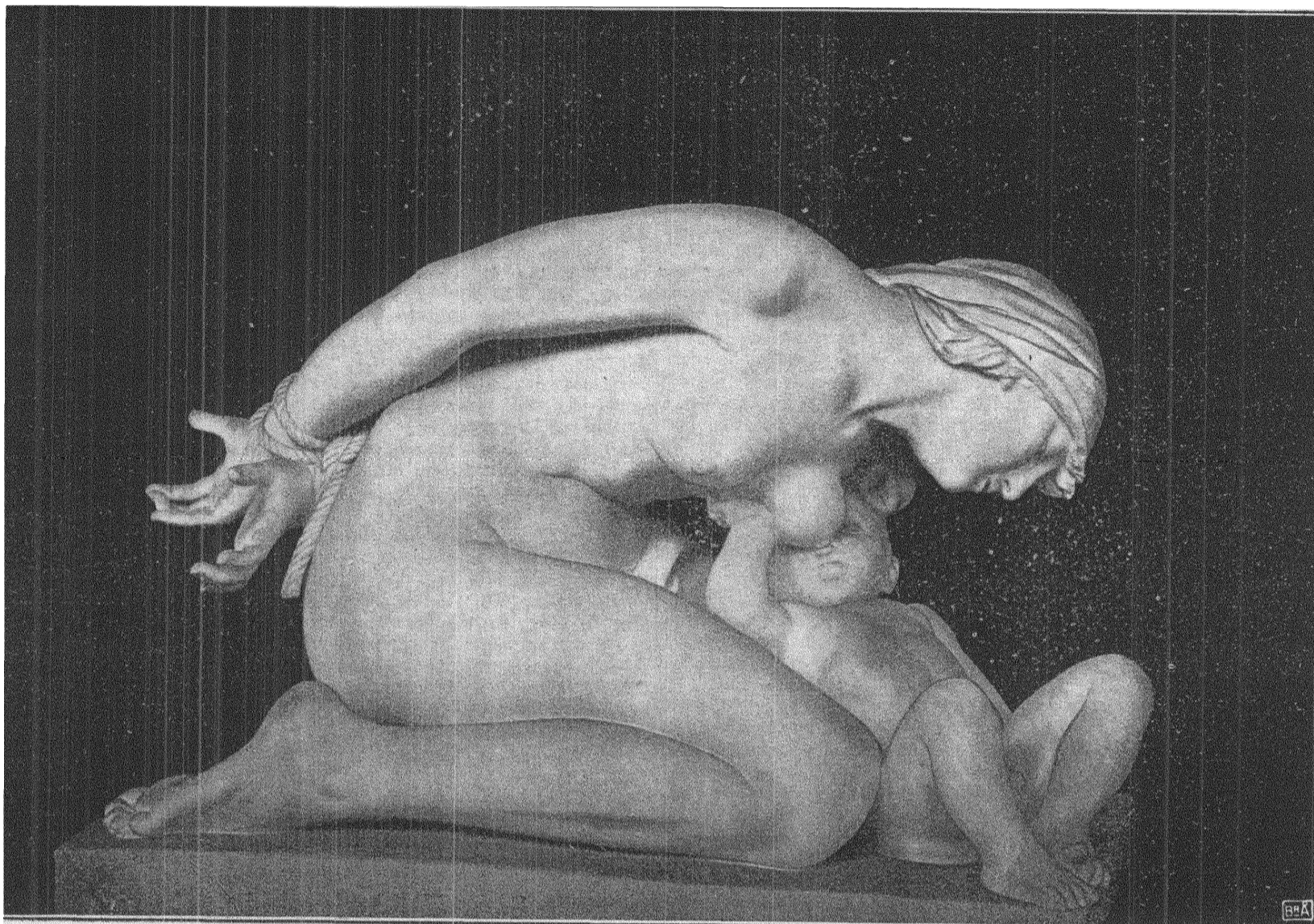
program så fullt af, hvad den tiden kallade rama hugskott, att en annan skriftställare från samma tid förklarade, att icke Vår herre själf kunde bli vald på ett dylikt program. Det värsta af de omtalade hugskotten var — politisk rösträtt för kvinnor, beträffande hvilken han också motionerade i underhuset.

År 1851, alltså som en 45 års man, gifte han sig med en änkefru Taylor, till hvilken han i 20 år stått i nära vänskapförhållande äfven under hennes första mans lifstid. Hon led af en obotlig sjukdom, och var fullkomligt invalid; efter hvad man har anledning att tro, lefde de endast i ett platoniskt äktenskap, men så innerligt var förhållandet emellan dem, att då hon efter endast 7½ år dog, Mill blef alldeles förkrossad och aldrig sedan repade sig efter slaget. Han har i sin självbiografi ej ord nog för, hvad hon var för honom, den del hon tog i hans författarskap — "alla mina böcker voro lika mycket hennes verk som mitt", säger han — och det inflytande hon öfvade på hela hans lif. Mill dog 1873. Det märkvärdiga med hans lif är, att han var en fullkomligt hederlig man; icke hans värsta fiende ens kan finna en fläck på hans lif från början till slut. —

Han har skrivit många böcker. De mest berömda torde vara hans stora filosofiska arbete "System of Logic" och hans stora Nationalekonomi. Grundtankarna i hans logik lära vara lånade dels från hans far, dels från dennas samtida, filosofen Jerem Bentham; men medan ingen människa längre läser James Mill och ytterst få läsa Bentham, är det för en modern filosof lika otänkbart att förbigå Mills logik som det är för en biolog att icke känna till Darwin. Och fast han beträffande sin nationalekonomi själf kallar sig eklektiker, d. v. s. en som har samlat upp sina tankar hos andra, har hans bok dock blifvit ett klassiskt arbete inom denna vetenskap.

Emellertid är det icke dessa rent vetenskapliga böcker, som gjort honom mest känd, utan det torde nog vara hans mera populärvetenskapliga arbeten, kanske allra mest hans "Kvinnornas underordnade ställning" (finns i svensk öfversättning af A. F. Åkerberg, i dansk af Georg Brandes); den är ännu i denna dag alla kvinnoaksamänni-

Den fangne Moder.

BLAND de många härliga konstskatterna i Ny Carlsberg glyptotek i Köpenhamn finnes det en, som aldrig likgiltigt kan förbigås af någon kvinna, antingen hon eljes förstår det minsta af konst eller ej — det är Sindings "Den fangne Moder".

Med bakbundna händer och liggande på knä, böjer hon sig så långt hon förmår för att af sitt fyllda bröst få mätta sitt hungrande och törstande barn, som nätt och jämt kan få något med af hennes rikedomas källa.

En obeskriflig smärta i förening med den ömmaste längtan uttryckas i hvar linie af de moderliga dragen.

Denna underbart vackra skulpturgrupp, blef föremål för ett gripande tal af fröken Else Lüders på en fest vid den internationella rösträttskongressen i Köpenhamn.

I den såg hon bilden af kvinnans ställning i vår tid. "Hennes barn är folket, hennes barn är mänskligheten, men hon kan ej få vara för dem allt det hon ville, därför att hon är bunden och fånglad." Så ungefär föll sig hennes ord.

Ja, Else Lüders har rätt, bakbundna äro kvinnans händer på snart sagdt alla områden, på det sociala som det ekonomiska, på det politiska som det äktenskapliga.

Det finnes nog ingen kvinna, som ej i någon mån erfarit sanningen häraf, hur lyckligt lottad hon än må vara.

Det är hög tid, att alla kvinnor gemensamt höja ett rop af frihetslängtan, ett rop så enigt och starkt, att hvarje rättvis man måste lyssna till "den fangne Moders" röst.

ANN MARGRET HOLMGREN
f. Tersmeden.

till råga på allt, nödgades hon i sin hjälplöshet åse, huru den fackförening, för hvilken hon offrat mycket af sina krafter, ramlade i grus och spillror sedan den ej uppbars af hennes energi.

Ett par längre perioder vistades hon, tack vare sin trolofvads hängifvenhet, vid sanatorium, och då hon för ungefär ett år sedan återkom därifrån, var hon ånyo en bild af energi, lifslust och hälsa. Men det var endast en bedräglig hägring. Lungorna voro i det närmaste läkta, men den hemska gästen, tuberkulosen, kapitulerade ej; den tog sitt hemvist i strupen och för några dagar sedan vann han sin hemska seger. Den 30 oktober slöts i Stockholm hennes lidanden.

Från dem, som här stodo henne nära och för de många, hon genom sin lifsgärning ville gagna, går säkerligen, då dödsbudet nu när dem, en tyst hälsning af saknad och tacksamhet till den för tidigt öppnade grift, där Anna Karlsson nu, efter försäkelser, mödor och lidanden, funnit hvila.

Rolf.

Som det framgår af ofvanstående vackra runa fick den oflidna dela öde med de många af proletariatets oflidna tysta förkämpar, dessa, hvilka sträfva för rörelsen med lif och själ, tills öfveranstängning och bekymmer bryta krafterna och en förtidigt öppnad graf blifver lönen för allt arbete, alla uppoffringar.

Anna Karlssons varmaste lifsintresse omfattade kvinnorörelsen. Det måtte ha känts tungt för henne att åse hur tanklösheten och liknöjdheten söndrade den kår, hon lagt ner sina krafter på att ena.

Dock, det sägs ju så ofta att ingen är oersättlig, må då Norrköpings sömmerskor med tanke på hvad Anna Karlsson varit för dem återigen bygga upp sin organisation. Därigenom hedra de vackrast hennes minne.

Sprid Morgonbris!

Resebref.

(Till Morgonbris.)

Förbundskamrater.

Nu får Signe lof att skriva litet så att jag får in det i Morgonbris, skriver fru Sterky, men vänta till festen i Landskrona gått af stapeln, så att vi äfven kunna få litet meddelande från den. Ja, nu är Landskronafesten öfver och då gifves det ju icke längre någon pardon.

Resan började den 13 nov. och var första målet Norrköping. Till mötet hade inkallats olika slags sömmerskor, men hade endast ett fyrtiotal hörsammat kallelser och dessa fyrtio kände inget behof utaf att ännu bilda någon organisation. Fick dock reda på huru dåligt dessa arbeterskor betalas i denna stad och sådana oegentligheter som att kost och logisystem där existerar, och då förstår man huru svårt det skall vara att kunna få dessa sömmerskor så pass fria och själfständiga att de våga ansluta sig till en fackförening, men hoppas jag dock, bara

att vi få litet mera tid att arbeta bland dem, att det inte skall blifva omöjligt att få till stånd en organisation bland sömmerskorna där.

Andra platsen skulle blifva Linköping och där hölls två möten, med resultat att en förening bildades bland sömmerskorna, men här hade tylligen pågått en ganska stark agitation före mötena.

Härifrån gällde färden Jönköping och där afhölls äfven två möten, till hvilka inbjudningar utfärdats bland stadens olika sömmerskor, men dessa sömmerskor tycktes sympatisera med Norrköpings, ty resultatet blef det samma.

Nu var det Göteborgs tur och där skulle tre möten afhöllas. Till det första mötet voro inkallade möss- och korsettsömmerskor och bildades en mössömmerskeff. Andra mötet gällde hufvudsakligast linaömmerskor och var äfven detta rätt talrikt besökt af dessa arbeterskor. Någon förening blef ej bildad, men tror jag ej att dessa sömmerskor låta länge vänta på sig utan att de snart komma att sluta sig till oss och sträfva för samma mål.

Kappsömmerskor voro inkallade till det tredje mötet, men de hade sämst hörsammat kallelserna. De som infunnit sig voro medlemmar af Kappsömmerskeff. därstädes. Man hade förstas gått i den ljusa förhoppningen att kunna få föreningens medlemssiffra höjd med minst femtio nya medl. men det blef inget utaf den gången. Vi fingo upplysning om att vid den ena stora kaj-pfirman i staden försiggått storrealisation på teaterbiljetter till föreställningen samma kväll. Säten äro många, knepen fler — från herrar arbetsgifvares sida.

Så var det nu slut i Göteborg, och jag skulle dagen efter göra en afstickare till Borås. Iår som ingenstädes hade inbjudan hörsammats. När jag kom, var salen tom och när jag gick var den lika fri från en fläkt af någon sömmerskas närvaro. Morgonen därpå reste jag så tidigt som möjligt tillbaka till Göteborg, ty den dagen skulle räknas till en fridag och då var det helt naturligt att jag ville vara i Göteborg, men hade jag inte mycket glädje utaf det, emedan det var regnväder hela dagen. Med fru Neuman (en af våra energiska fruor) som ledsagarinna fick jag mig ändock en liten promenad i den vackra slotsskogen på eftermiddagen.

Nu skulle det blifva Halmstads tur och var första mötet anordnat på söndagsmiddag, en tid som ansågs så lämplig som möjligt för sömmerskorna att kunna få tillfälle att besöka mötet. Ett möte till afhölls och resultatet blef en komités bildande bland kvinnorna och sågo dessa kvinnor så modiga och energiska ut, att jag icke tror de lämna sig någon ro förrän en förening blir bildad på platsen bland de kvinnliga arbeterskorna.

I Helsingborg hade arbetarkommunen anordnat två agitationsmöten med fin musik och solosång. Där var allmänheten inbjuden och var en ganska stor sal alldeles fullpackad på det första mötet, som var anordnat i det nya ståtliga Folkets Hus' B-sal. Det andra mötet var anordnat likadant som det första men på en annan plats i staden. Man ryser ovillkorligen då man tänker på att bland arbetare det skall vara så stor skillnad, ty det fick man här se. Det riktigt svindlar för en då man tänker på huru litet man kan uträtta mot hvad som behöves för att få hela arbetarklassens ställning förbättrad.

I Malmö, som var nästa plats, afhölls ett möte, anordnat af Kappsömmerskeff. där. Efter mötet anecknade sig några nya medl. till intäde uti föreningen. Där skulle ett möte till afhölls men fanns det inga möjligheter att få lokal.

Från Malmö gjorde jag en liten resa till Esbof, där vi, som alla veta, har en sfd. hvilken tycktes vara lifaktig. Densamma hade anordnat mötet till hvilket kom, som jag blef upplyst om, fackföreningsmedl. alle-sammans, hvilket ju var mycket glädjande då samhället där icke är så stort och det var rätt mycket kvinnor.

Nu har jag kommit så långt som till Landskrona och öfver varit den af sömmerskefackföreningen anordnade festen. Den var ovanligt vällyckad. Det mest glädjande var på hvilket hurtigt och praktiskt sätt medl. själfva medverkade. Ordf. fru Anna Almkvist deklamerade. En ung flicka i föreningen, Hilda Hansen, sjöng arbetarsånger så fint och stämmingsfullt. Det var något som jag aldrig förr hört, men som ovillkorligen var mycket tilltalande, och jag tänkte att många flickor som nu ofta öda bort tid med att lära sig dumma och fula slagdängor gjorde mycket bättre för sig själfva och andra om de i stället valde de innehållsrika arbetarsånger och inöfvade dem. På festen förekom vidare sång af en manlig

Jag spinner, jag spinner...

*Jag spinner, jag spinner och sjunger min sång
i larmet och remmarnes gnissel.
Mitt lif är så ödsligt och dagen är lång
och sorgen är ständigt mitt gissel.*

*Jag spinner, jag spinner och timmarne gå
och solen den lockar och skiner,
men icke en stråle af solen skall nå
till mig ibland mina maskiner.*

*Jag spinner, jag spinner fast kinden är blek
och gråten den står i mitt öga.
Jag längtar förgäfvets till nöjen och lek
till sol under rymderna höga.*

*Jag spinner, jag spinner och låter ibland
min tanke till drömlandet ila,
till blånande sjöar och soliga land
där själen kan söka sig hvila.*

*Jag spinner och bygger i drömmen ett hus
som jag vill med vårblommor smycka.
Men drömmen den ramlar och störtar i grus,
och aldrig jag finner min lycka.*

*Jag spinner, jag spinner med svindlande hast
och kväfver den längtan som tär mig.
En dotter jag är utaf Parias kast
och därför är dödsorgen när mig.*

*Jag spinner, tills kinden blir gulnad och grå
och handen förtorkad och mager,
men snart har jag spunnit till slutet ändå
ty döden i lungorna gnager.*

Leon Larsson.

sångkör och äfvenså deklamation af en man, men så uppträdde en grupp kvinnor och sjöngo, jag tog för alldeles gifvet att det var en sångkör, men blef jag välvilligast underrättad af ordf. att det var flickorna i föreningen som själfva inöfvat dessa sånger för att kunna sjunga dem. De voro helt naturligt äfven arbetarsånger och kan jag nämna ett par som jag kommer ihåg. Den ena »Vår fana röd till färgen» och så en annan »Ditt människovärde.» Ja, festen var, som jag förut nämnt, ovanligt vällyckad och fullt hus var det, så vi ha allt att hoppas af denna vår afdelning, hvilken nog kommer att växa till en stark organisation där på platsen — så präktiga och energiska som dessa flickor äro.

Några märkvärdigheter har jag icke upplefvat under resan, men vill jag härmed sända tack till alla den som under denna min första stapplande färd varit mig och förbundet behjälpliga med auordningar och agitation för mötena och bildandet af föreningar äfvenså för den mot mig personligen visade välvilligheten såväl från förbundskamrater som andra partimedlemmar.

Hälsning landet rundt till alla kamrater!

Signe.

Bort med förnöjsamheten!

HVARFÖR betalas kvinnorna i våra fabriker och verk-täder, för samma arbete, med mindre lön än männen? Om man ställer denna fråga till en arbetsgifvare, så skall han ögonblickligen svara: »Kvinnorna kunna arbeta för mindre lön än männen, därför att de ha mindre behov.»

Att kvinnorna äro anspråkslösa, att de nöja sig med sämre föda, billigare kläder och mindre hvila än männen — det kommer hvarken dem själfva eller deras familjer till godo, utan endast arbetsköparen, som begagnar sig af denna anspråkslöshet för att ge dem mindre betalning än männen. Genom denna förnöjsamhet skada kvinnorna icke blott sig själfva, icke blott mannen och barnen — som måste umbära hustruns och moderns verk-amhet i hemmet utan motsvarande ökning i inkomster — utan äfven arbetarklassen betraktad som helhet. Männen skulle mycket lättare kunna få sina löner höjda och sin arbetstid förkortad, om icke arbetsköparen i kvinnorna vid strejktillfällen funne en reservarmé, som låte locka sig att intaga männens platser för lägre lön.

Hur kommer det då till, att arbeterskorna äro så anspråkslösa? Behöfva då icke de lika väl som männen ordentlig näring, kläder, bostad och hvila för att återvinna de krafter, som gått förlorade under arbetet? Eller känna de icke något behof af omväxling och vederkvickelse? Är det likgiltigt för dem, om deras barn växa upp till friska och goda människor, eller nedsjunka i elände?

Ack nej! Men det är regel att arbeterskorna ej få tillfälle att återställa sina i arbetet förbrukade krafter och till följd däraf hemfalla till sjukdom och tidig död. Äfven arbeterskorna trängtar efter glädje och vederkvickelse; hon har liksom hvarje annan moder den förhoppningen, att se sina barn växa upp till goda människor — men hon bär alla olyckor, all nöd och alla bekymmer med tålmod, därför att hon icke kan annat.

Och hvarför är arbetarekvinnan beskedligare och tålmodigare än mannen af samma klass? Därför att hon från början uppfostrats till förnöjsamhet, lydnad och rastlös arbet-amhet.

Redan den lilla flickan blir inom de flesta familjer tillbakasatt för bröderna, blott därför att hon är flicka. Då skoltiden kommer, blir skillnaden ännu mera i ögmen fallande. Gossen använder sina lediga timmar för att med hjärtans lust tumla om med sina kamrater i det fria; medan flickan redan i tidig ålder måste anslå sin ledighet för att hjälpa till vid de husliga göromålen inomhus. Hon måste sköta småyskonen och släpa på dessa, utan att det faller någon in att förstå brodern, äfven om han är äldre och starkare, att hjälpa till med denna börda. Ja, icke sällan tillhålls den lilla flickan — som så väl behöfde komma ut i det fria — att inomhus sysselsätta sig med fullkomligt onödiga handarbeten, som tvinga henne till ett beständigt stillasittande. Hemmet blir kanske en smula prydligare därigenom, men på bekostnad af flickans kinder, som bli allt blekare och tlekar. Härigenom blir den lilla flickan van att i främsta rummet tänka på andras välfärd och värdesätta sig själf så ringa som möjligt. Förnöjsamhet, flit och lydnad inskräpas som kvinnans plikter.

Dessa läror prägla sig så mycket djupare in i barnsinnet, som flickan ser sin moder dagligdags handla där efter. Hon ser hur denna ständigt är beredd att foga sig efter andras vilja, oftast sin mans, äfven om hon anser denna vara oförnuftig — hon ser hur modern arbetar så godt som utan uppehåll, än i fabriken, än i hemmet, utan att unna sig någon hvila — ser hur hon nöjer sig med den minsta delen af föda, hvila och vederkvickelse. Flickan ser däri ett eget oundvikligt öde och hon insuper härvid samma slafviska underdanighet som modern, medan moderns slafveri på gossen verkar rent af förånde.

Ty vid ung ålder, då han ej kan bilda sig någon klar föreställning, utan anser att allt måste vara som det är, därför att det är så, lär gossen att betrakta sin syster som ett sig underordnad väsen, öfver hvilket han kan härska efter godfinnande, ja, i hans huvud bildar sig icke sällan den föreställningen, att äfven hans moder är en lägre stående skapelse, en slafvinna, som skall efterkomma alla familjens fordringar, men som icke själf kan göra anspråk på några rättigheter.

Denna kvinnans nedtryckta ställning, af hvilken, det medgifves gärna, många enskilda män bland arbetarklassen draga stora fördelar, är till stor skada för arbetarklassen som helhet.

Man uppfostrar kvinnan till förnöjsamhet och flertalet kvinnor äro också så förnöjsamma att de kunna lefva på kaffe och potatis, hvilket i sin sin ordning föranleder arbetsköparen att betala dem en lön, som blott räcker till kaffe och potatis. Man

andra årsfest, afsändes följande hälsningstelegram:

»E-kilstuna kvinnoklubb, samlad till 5-årsfest, sänder sina medsystrar i Västerås sin hjärtliga hälsning. Lefve kvinnornas frigörelsekamp! Lefve socialismen!»

Mrs Montefiore, känd från sitt besök i Stockholm, är nu utkommen från fängelset och arbetar ifrigare än någonsin för kvinnornas rösträtt. Hennes senaste metod att göra propaganda är att vandra ut på gatorna i Westminster med en lämd lykta, hvarå står »Rösträtt åt kvinnorna». Hon stannar på lämplig plats, börjar tala och folk strömmar till. Hon binner hålla en timmes föredrag, innan polisen ingriper och lyckas skingra den tätt packade folkhopen, som aflägnas åt ett håll och återkommer från ett annat.

Så tar hon sin lykta och går vidare, följd af åhörarskaran till annan plats. Öfverallt i Londons parker anordnas stora friluftsmöten — ibland flera på en dag — och då fara de kvinnliga talarne i automobil från möte till möte för att rycka med så att säga hela London.

(Svenska Folket.)

Den internationella kvinnorösträttsalliansens president Mrs Chapman Catts och dr Aletta Jacobs föredrags-turné i Österrike och Ungern har blifvit en triumffärd. I Wien var salen öfverfull af folk. Ordf. påpekade den lag, som förbjuder kvinnan att deltaga i offentliga angelägenheter och att Wiens kvinnor nu skola petitionera om upphäfvande af denna antediluvianska lag.

En parlamentsledamot anmärkte, att kvinnorna måste göra mer för att visa, att de önska rösträtt.

I Budapest kunde rådhussalen ej rymma alla, som önskade höra Mrs Chapman-Catt. Medlemmar af parlamentet närvaro och en intressant diskussion ägde rum. Regeringens pressorgan hade följande morgon en ledande artikel, hvari säges, att hvarje politiker borde varit där för att i många afseenden lära af kvinnorna.

Kvinnans rösträtt. I territoriet Oklahoma, som snart öfvergår till stat, förbereder de amerikanska kvinnorna en liflig agitation för att i statsförfattningen få in rösträtt för kvinnan. Utsikterna äro dock små, emedan omkring hälften af de bestämmande äro indianer. (Svenska Folket.)

Kvinnornas fackförbund anordnar kongress den 25 och 26 januari 1907.

Tiden är vald med afseende på kvinnokonferensen, hvilken hålles den 27, 28, 29 jan. Detta för att underlätta resan för de ombud, som möjligen skola representera på båda hållen.

En sömmerskeförening bildades söndag den 9 dennes i Uppsala, efter ett föredrag af fröken B. Strand från Stockholm. Den anslöt sig till Kvinnornas fackförbund. Vi hälsa föreningen välkommen i förbundet.

Minneslistan utgår ur detta nr på grund af förestående styrelseval inom afdelningarna.

MYCKET RIKTIGT. Lektorn: »Nå, kanske Bergman kan säga mej, hvar kvicksilfver anträffas?»

Bergman: »I termometrarna.»

Från en större vinfirma i Göteborg — leverantör åt svenska land-orten — har afsändis en kasse konjak (1 kr. litern). Någon tid efteråt erhåller firman från uot-tazaren ett b ef, där orden »skujare» och »bedragare» icke saknas, och som meddelar, att i stället för konjak var kaggen fylld med vanligt färglöst bränvin. Firman svarade gensst:

— Rуска kaggen blir det konjak!

UR

E. A. KARLSSON

URMAKARE & URHANDEL

15 Kungsgatan 15, Stockholm

Stort väl sorteradt lager af
Guld- och Silfver-Ur
Vägg- och Väckar-Ur m. m.

Urkedjor, största lager på platsen.
Slåta Gulmetallringar à 1, 1,50 och 2 kr. pr st.

UR

Stort väl sorteradt lager af
Rums-, Fönster-, Bad- och
Fiebertermetrar samt
Barometrar m. m.

Blomsterhandeln Linnéa

rekommenderar sig i ärade kunders benägna hågkomst. Kransar utföras smakfullt och billigt

Malmskilnadsgatan 40

Allm. Tel. 202

Riks Tel. 67 83

Organiserade kvinnor

Läs och
Prenumerera på

SOCIAL-DEMOKRATEN

Pris i Stockholm pr
år 9: —, halfår 4: 50,
kvartal 2: 25 och må-
nad 0: 80

Annonsera i

SOCIAL-DEMOKRATEN

I landsorten:
pr år 9: 20, halfår 4: 60,
kvartal 2: 30 och må-
nad 0: 80.

Uppmana vänner och
bekanta att hålla

SOCIAL-DEMOKRATEN

Prenumeration i Stockholm på expeditionen, Folkets Hus, 1/2, tr.
Allm. Tel. 68 68. Riks Tel. 20 91. I landsorten på närmaste postkontor.

Prenumerera på prof en månad eller kvartal.

Himmelriket sökes på jorden.

En förf. i den engelska teosofiska tidsskriften »New century Path» skriver bland annat:

»Sedan några år tillbaka har en ganska stor förändring inträdd i betraktelsesättet af hvad som rör lif och död, och däri torde kunna sökas förklaringen på mycket af den likgiltighet, hvarmed kyrkan och dess verksamhet i våra dagar bemötes. Kyrkan och dess rättrogne tjänare inse nämligen icke, att den vanliga människan ej längre bekymrar sig om sin själs blifvande öde, men i stället ganska mycket bekymrar sig om det sociala tillståndet i världen. Man känner sig ej tilldragen af ett teologiskt universalmedel emot en fara, som man alls icke tror på, medan intet som helst botemedel erbjudes mot sådana farligheter, som dagligen och påtagligen belägra ens egna dörrar. En känd engelsk författare, hvars frisinnade lifsåskådning och varma medkänsla göra honom särskildt skickad att tala om genomsnittsmänniskan samt hennes ämnen för hopp och fruktan, yttrar:

»Den döende mannen oroas sig vida mindre än hans far skulle gjort för sin själ och hvad som skall ske efter döden. Han är mycket mer bekymrad för hvad som skall hända hans hustru och barn. Man tänker i allmänhet vida mindre på teologiska spörsmål än på hvad Jesus sade i sin bergspredikan.»

Hvad betyder nu detta annat än att vi lärt oss icke vara så rädda för Guds rättfärdighet och rättvisa, men däremot mycket rädda för människors orättfärdighet och orättvisa. Den döende hyser icke så mycket fruktan för döden, men större fruktan för det öde som världen kan bereda hans efterlämnade kära familj. Tyngdpunkten har förändrats inom det mänskliga medvetandet. »Man gör sig inga särdeles tydliga begrepp om ett himmelrike efter detta lifvet, och man är böjd att lämna den gåtan olöst. Man är emellertid ganska säker på att himmelriket ännu icke finnes på jorden, och det blifver för litet hvar alltmer klart, att det dock borde stå att finna härstädes och att det är mot detta mål alla mänskliga sträfvanen borde rikta sig.»

Morgonbris — *Arbeterskornas tidning* — utgifves af Kvinnornas fackförbund och utkommer en gång i kvartalet i slutet af mars, juni, sept. och dec.

Morgonbris är den enda tidning inom arbetarörelsen som redigeras uteslutande för kvinnorna och deras intressen och bör den därför läsas af alla intresserade arbeterskor och arbetarhustrur.

Morgonbris kan erhållas genom prenumeration å alla postkontor och kostar 50 öre pr år.

Morgonbris säljes i lösnummer å 10 öre genom de flesta *Arbetarekommuner, Soc.-Dem. Ungdomsklubbar, Kvinnoklubbar* samt genom en del *fackförbund*.

Redaktionskommitten.

Teekna andelar i
Koop. Syfabriken
Linnéa!

Tjänarinnebladet,

utgifvet af Stockholms Tjänarinneförening, utkommer under 1907 sex gånger, och kostar för helt år 35 öre, postbefordringsafgiften inberäknad. Prenumeration kan ske inom Stockholm på Tjänarinneföreningens expedition, Greftevegatan 20 C, och i landsorten genom att till samma ställe med postanvisning insända 35 öre och tydlig adress.

Requisition samt
Redovisning

för uttagna tidningar insändas under adress:

Anna Sterky, Kvinnornas Fackförbunds expedition, Folkets Hus, Stockholm.

Pris 10 öre

Stockholm 1906. A.-B. Arbetarnes tryckeri.